

KỂ VỀ MỘT TIẾT HỌC ĐÁNG NHỚ

Có ai đó đã từng nói "Kỉ niệm như một phũm dần, khi chạm tay vào âm thanh sẽ ngân lên". Quả đúng như vậy. Mỗi khi nghe ai nhắc đến tên cô... trong em lại nhớ về trải nghiệm của tiết học Ngữ văn ngày hôm ấy...

Em còn nhớ như in những ngày đầu năm lớp 6. Trường mới, bạn mới, thầy cô giáo mới. Mọi thứ đối với em đều lạ lẫm. Đặc biệt emm không phải là người yêu thích môn Ngữ văn như nhiều bạn khác, thay vào đó, em thường say mê các môn tự nhiên hơn. Các tiết học văn thường khiến em cảm thấy nhàm chán. Tuy nhiên, tình yêu với môn Ngữ văn trong em đã bắt đầu từ tiết học về văn bản "... của tác giả...

Tiếng trống vào lớp vang lên, cả lớp ổn định chỗ ngồi. Nhiều bạn nhanh chóng mở sách chuẩn bị bài mới. Cô giáo bước vào với nụ cười tươi tắn. Sau khi ổn định lớp, cô hỏi: "Các em đã chuẩn bị bài chưa?". Cả lớp đồng thanh đáp: "Thưa cô rồi ạ!". Cô cho cả lớp tham gia trò chơi mớ hộp quả để kiểm tra bài cũ, và bạn nào cũng trả lời trôi chảy, đạt điểm cao. Cô rất hài lòng và khen ngợi tinh thần học tập của cả lớp.

Tiếp theo, cô yêu cầu chúng em mở sách để bắt đầu bài mới. Lời giới thiệu của cô thật ấn tượng: "Các em ạ, trong mỗi chúng ta, ai cũng có một quê hương. Nơi ấy là nơi sinh ra và nuôi dưỡng tâm hồn mỗi con người. Để hiểu được tình yêu đất nước bắt nguồn từ đâu, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu qua bài: ...".

Lời giới thiệu của cô khiến em vô cùng xúc động. Cả lớp chăm chú lắng nghe và ghi chép. Trên bảng, từng dòng phấn trắng dần hiện lên. Sau phần giới thiệu tác giả và tác phẩm, cô hướng dẫn chúng em cách đọc và đọc mẫu. Giọng cô nhẹ nhàng, ấm áp và truyền cảm. Cô hỏi ai muốn đọc bài, và nhiều cánh tay giơ lên. Em cũng giơ tay, dù biết giọng mình không hay. Cô gọi em lên đọc. Những từ đầu tiên vang lên trôi chảy, và em đọc một cách say sưa, quên hết mọi thứ xung quanh. Những dòng văn khiến em xúc động: "...". Khi kết thúc, cả lớp vỗ tay, và cô khen ngợi em đọc diễn cảm. Em xúc động và coi đó là động lực để yêu thích môn văn hơn.

Sau phần đọc, cô bắt đầu phân tích tác phẩm. Nhờ lời khen của cô, em cảm thấy lớp học hôm nay thật sôi nổi. Khi cô đặt câu hỏi, những cánh tay giơ lên đều tấp tểp. Bạn nào cũng muốn được trả lời. Không khí lớp học lúc này thật đặc biệt, ai cũng chăm chú lắng nghe. Cô giảng:.....

Em được cô gọi phát biểu vài lần, và cô khen em có tiến bộ. Em cảm thấy vô cùng hạnh phúc và tự hứa sẽ cố gắng hơn nữa. Trên khuôn mặt các bạn, ai cũng ánh lên niềm tự hào và tình yêu đất nước. Giờ học diễn ra say sưa và ý nghĩa.

Giờ học kết thúc, nhưng lời giảng của cô vẫn in đậm trong tâm trí em. Em nhận ra môn Ngữ văn thật sự thú vị, không nhàm chán như em từng nghĩ. Từ đó, em chăm chỉ học Ngữ văn hơn và kết quả là Em sẽ mãi nhớ tiết học ý nghĩa ấy, nó sẽ là hành trang theo em suốt cuộc đời.

Bài 2:

Thời gian như một bản nhạc êm đềm, lặng lẽ trôi qua, để lại trong ta những kỷ ức khó phai. Trong tôi vẫn còn nguyên vẹn kỷ niệm về một tiết học văn đặc biệt, như một giấc mơ đưa tôi trở về năm tháng ấy - về giờ học mà tôi sẽ chẳng bao giờ quên.

Cô giáo bước vào lớp với nụ cười quen thuộc, nhưng ánh mắt cô thoáng chút buồn. "Có chuyện gì vậy nhỉ?" - tôi tự hỏi, lòng dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Nụ cười của cô hôm nay khác lạ, vẫn dịu dàng nhưng chất chứa bao nỗi niềm khó tả. Cô nhìn cả lớp rồi nhẹ nhàng nói: "Các em, đây sẽ là buổi học cuối cùng cô dạy các em. Có sắp chuyển vào Miền Nam công tác. Cô mong các em sẽ học thật tốt trong giờ học hôm nay."

Cả lớp tôi chết lặng. Ai nấy đều bàng hoàng, không thể thốt nên lời. "Tại sao cô lại chuyển đi? Có phải vì lớp mình không ngoan?" - những câu hỏi quay cuồng trong tâm trí tôi. Tôi tự nhủ phải thật chăm chú, vì biết đâu đây sẽ là lần cuối được nghe giọng giảng ấm áp của cô. Trên bảng, từng nét chữ quen thuộc của cô hiện lên: "Buổi học cuối cùng" của An-phông-xơ Đô-đô. Không gian lớp học chìm vào im lặng, chỉ còn tiếng giảng bài trầm ấm của cô vang lên, đưa chúng tôi về miền An-dát yên bình, nơi cậu bé Phrăng và thầy Ha-men đã cùng nhau trải qua buổi học cuối cùng đầy xúc động.

Chúng tôi lắng nghe từng lời cô giảng, cảm nhận sâu sắc nỗi lòng của cậu bé Phrăng. Giọng cô trầm bổng, như hòa vào từng cung bậc cảm xúc của nhân vật, khiến cả lớp như muốn khóc. Khi cô nói về lời dạy của thầy Ha-men về giá trị tiếng mẹ đẻ, giọng cô nghẹn lại, khiến chúng tôi càng thêm thấm thía. Những dòng chữ trên bảng, lời giảng, lời bình của cô đều thấm đẫm tình cảm. Cả lớp hào hứng thảo luận, phát biểu, như muốn níu kéo thời gian, như thể cô sẽ mãi ở lại với chúng tôi... Tiếng trống vang lên báo hiệu hết giờ. Cả lớp bừng tỉnh, và tiếng khóc bật lên từ những trái tim non nớt.

Cô gượng cười, nói: "Cô rất vui vì đã được dạy các em. Hãy nhớ về cô với những kỷ niệm đẹp nhé." Chỉ nghe thế thôi, cả lớp tôi đã òa khóc. Cô bước ra khỏi lớp, dáng người khuất dần, để lại trong lòng chúng tôi một nỗi nhớ khôn nguôi. "Cô ơi, bao giờ chúng em mới lại được gặp cô, được nghe cô giảng bài?" - tôi tự hỏi. Đối với chúng tôi, đó không chỉ là một tiết học, mà là một kỷ niệm thiêng liêng, một dấu ấn không thể phai mờ trong suốt cuộc đời.